

Sygnatura akt VI W 3925/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 02-12-2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu w składzie:

Przewodniczący:SSR Krzysztof Korzeniewski

Protokolant:Aleksandra Działak

po rozpoznaniu w dniu 02-12-2013 r. we Wrocławiu

sprawy P. S.

syna A. i K. z domu Koszarowa

urozonego (...) w Z.

obwinionego o to, że

w dniu 26.06.2013 r. o godz. 10:15 we W. na ul. (...) będąc kierowcą pojazdu marki K. o nr rej. (...) zaparkował samochód na chodniku w miejscu obowiązywania znaku drogowego B-36 (zakaz zatrzymywania się).

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. obwinionego P. S. uznaje za winnego dokonania zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za ten czyn na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza obwinionemu grzywnę w kwocie 100 zł (sto);

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 złotych tytułem opłaty oraz 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 czerwca 2013 roku we W. P. S. kierował pojazdem marki K. o nr rejestracyjnym (...). Poruszał się ul. (...), jadąc od strony ul. (...). Na wysokości zjazdu z ul. (...) na parking podziemny pod budynkiem Politechniki przy ul. (...) P. S. wykonał manewr zawracania i jechał dalej ul. (...) w kierunku ul. (...). Następnie zaparkował kierowany przez siebie pojazd na chodniku po prawej stronie (patrząc od ul. (...) w kierunku ul. (...)) na wysokości budynku nr (...).

Dowód: notatka służbowa k. 8-8v.,

szkic sytuacyjny k. 9,

dokumentacja fotograficzna k. 10-15,

mapki k. 16-17,

wyjaśnienia obwinionego P. S. k. 40,

zeznania świadka T. K. k. 7v, 41,

Na chodniku, po prawej stronie przy skrzyżowaniu ul. (...) oraz ul. (...) (w kierunku ul. (...)) znajduje się znak drogowy B-36 (zakaz zatrzymywania się) z zastrzeżeniem „nie dotyczy zatok”.

Dowód: notatka służbowa k. 8-8v.,

szkic sytuacyjny k. 9,

dokumentacja fotograficzna k. 11,

mapa k.16-17,

zeznania świadka T. K. k. 7v., 41,

wyjaśnienia obwinionego P. S. k. 40,

P. S. jest żonaty, ma na utrzymaniu troje dzieci, jest zatrudniony na stanowisku kierownika temperatur za wynagrodzeniem w wysokości 3500 złotych. Nie był karany za czyny przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym. P. S. nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo.

Dowód: wywiad środowiskowy k. 33,

informacja o wpisach w ewidencji kierowców k. 39,

wyjaśnienia obwinionego k. 40

Obwiniony P. S. w postępowaniu jurysdykcyjnym przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że zaparkował pojazd przy ul. (...) w miejscu obowiązywania znaku B-36. Wyjaśnił, że nie zauważył tego znaku, gdyż zawracał na ul. (...), a ponadto w tym miejscu stał inny pojazd, co jego zdaniem świadczyło o możliwości parkowania w tym miejscu.

Dowód: wyjaśnienia obwinionego k. 40

Sąd zważył, co następuje:

Ustalając opisany wyżej stan faktyczny Sąd oparł się na dowodach w postaci: notatki służbowej, dokumentacji fotograficznej, map, zeznaniach funkcjonariusza Straży Miejskiej T. K. oraz wyjaśnieniach obwinionego P. S..

Odnosząc się do wyjaśnień obwinionego wskazać należy, iż przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i potwierdził, że zaparkował swój pojazd w miejscu i w sposób opisany we wniosku o ukaranie. Jego wyjaśnienia korespondują z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie i jako wiarygodne zasługiwały na uwzględnienie.

Podobnie na uwzględnienie zasługiwały zeznania funkcjonariusza Straży Miejskiej T. K.. Jest on osobą obcą w stosunku do obwinionego, a zdarzenie będące przedmiotem niniejszego postępowania ujawnił w toku wykonywania czynności służbowych. Biorąc pod uwagę fakt, że jego zeznania pozostają zbieżne z wyjaśnieniami obwinionego, a także pozostałym materiałem dowodowym, należało uznać je za wiarygodne.

Z wyjaśnieniami obwinionego oraz zeznaniami T. K. korespondował również pozostały materiał dowodowy zgromadzony w niniejszej sprawie – notatka służbowa, jak również mapy oraz dokumentacja fotograficzna. Ich wiarygodność nie była przez strony postępowania, wobec czego zostały one uwzględnione.

Stosownie do treści art. 92 § 1 k.w. kto nie stosuje się do znaku lub sygnału drogowego albo do sygnału lub polecenia osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego podlega karze grzywny albo karze nagany.

Natomiast zgodnie z § 28 ust. 2 oraz ust. 3 pkt rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie znaków i sygnałów drogowych (Dz. U. Nr 170, poz. 1393 z późn. zm.) znak B-36 „zakaz zatrzymywania się” oznacza zakaz zatrzymania pojazdu i dotyczy on tej strony drogi, po której znak się znajduje, z wyjątkiem miejsc, gdzie za pomocą znaku dopuszcza się postój lub zatrzymanie.

Stosownie do treści art. 5 k.w. wykroczenie można popełnić zarówno umyślnie jak i nieumyślnie, chyba że ustawa przewiduje odpowiedzialność tylko za wykroczenie umyślne. Wykroczenie stypizowane w art. 92 § 1 k.w. z uwagi na brak szczegółowej regulacji w tym przedmiocie może być popełnione zarówno w sposób umyślny, jak i nieumyślny.

Nie ulega wątpliwości, że działanie obwinionego P. S. nie miało charakteru umyślnego. Z uwagi na fakt, iż wykonał on manewr zawracania i nie widział znaku B-36 nie jest możliwe przyjęcie, że działał on z zamiarem bezpośrednim, czy też wynikowym popełnienia wykroczenia. Jednakże w ocenie Sądu obwiniony nie zachował wymaganych w danych okolicznościach reguł ostrożności. Obwiniony jako osoba posiadająca uprawnienia do kierowania pojazdami niewątpliwie powinien mieć świadomość tego, że znak zakazujący parkowania po prawej stronie ul. (...) mógł znajdować się przy początku ulicy (przy wjeździe od strony ul. (...)). Tym bardziej nie zasługuje na uwzględnienie tłumaczenie obwinionego, że kiedy poruszał się ul. (...) od strony ul. (...) nie zauważył znaku zakazującego parkowania przy ul. (...). Należy zwrócić uwagę, że nawet w wypadku, gdyby parkowanie było dozwolone, to ostatecznie obwiniony zaparkował po przeciwnej stronie ulicy, gdzie znak ten by nie obowiązywał. Co więcej podana przez obwinionego okoliczność, iż nie widział on znaku B-36, gdyż zawrócił on samochód przed miejscem, w którym znak ten się znajdował, nie stanowi przesłanki wyłączającej odpowiedzialność obwinionego P. S. za popełnienie wykroczenia opisanego w art. 92 § 1 k.w. Obowiązujące przepisy nie znają kontratypu opisywanego przez obwinionego w postaci niezapoznania się z oznakowaniem na skutek nieprzejeżdżania koło odnośnych znaków. Ponadto obwiniony z uwagi na fakt, iż wykonywał manewr parkowania w obrębie skrzyżowania ul. (...) i u. S., stosownie do treści art. 25 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku prawo o ruchu drogowym, winien był zachować szczególną ostrożność. W ocenie Sądu obwiniony zobowiązany był do upewnienia się, czy zaparkowanie pojazdu w miejscu, gdzie to uczynił, jest dozwolone, czego jednak zaniechał. Powyższe rozważania uzasadniają przyjęcie, iż obwiniony P. S. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu wykroczenia w sposób nieumyślny – z uwagi na niezachowanie reguł ostrożności wymaganych w danych okoliczności, w sytuacji, gdy możliwość popełnienia wykroczenia powinien był przewidzieć.

Tym samym w ocenie Sądu zachowanie P. S. polegające na zaparkowaniu kierowanego przez niego pojazdu w miejscu obowiązywania znaku B-36 stanowiło realizację znamion przywołanego wyżej przepisu.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 1 i 2 k.w. Za okoliczność łagodzącą wymiar kary Sąd uznał dotychczasową niekaralność P. S.. Sąd nie dopatrzył się jednocześnie żadnych okoliczności obciążających, które uzasadniałyby zaostrenie wymierzonej mu kary.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w oparciu o przepisy art. 118 § 1 k.p.w. Uwzględniając sytuację majątkową, rodzinną oraz wysokość dochodów osiągniętych przez obwinionego Sąd uznał, iż nie ma podstaw do odstąpienia od obciążenia go kosztami postępowania w niniejszej sprawie. Wobec powyższego zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki w wysokości 100 złotych oraz na podstawie art. 21 pkt 2 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych.